

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 33/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. januára 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou GEREG & MESSINGEROVÁ, s. r. o., Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ján Gereg, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 21/2018 z 30. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ],

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 21/2018 z 30. mája 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je vedená pod sp. zn. Rvp 1611/2018 a bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi, ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie. Do 16. februára 2019 nebola ústavná sťažnosť sťažovateľa prerokovaná, preto bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená 17. októbra 2019 sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola predbežne prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcovia Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 65/2015 z 18. apríla 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov v súvislosti s dopravnou nehodou, pri ktorej v dôsledku porušenia povinností šoféra osobného motorového vozidla zrazil chodkyňu a spôsobil jej zranenia. Proti rozsudku okresného súdu následne sťažovateľ podal odvolanie, ktoré Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 3 To 87/2016 zo 6. októbra 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol. Uznesenie krajského súdu sťažovateľ napadol dovolaním, o ktorom najvyšší súd rozhodol vydaním

napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým podané dovolanie v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

4. K podanému dovolaniu sťažovateľ uviedol, že ho podal z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku, ale ako vyplývalo z jeho dôvodov, kritike podrobil aj tú skutočnosť, že odôvodnenie v uznesení krajského súdu nebolo v súlade s právami sťažovateľa na jeho obhajobu: „... ak odvolací súd ani jednou vetou nekonštatoval, v čom spočíva moje zlyhanie ako vodiča z hľadiska konkrétnych technických parametrov, ktoré znalec zistil a ktoré boli v bezprostrednej príčinnej súvislosti pri strete mnou vedeného osobného motorového vozidla s chodkyňou, teda som slovné vyjadril aj námietku vo vzťahu k porušeniu môjho práva podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., takže bolo viac ako zrejmé, v akom rozsahu a v ktorých častiach vymedzených § 371 podávam dovolanie. V ďalšom som v dovolaní namietať aj skutočnosť vyplývajúcu z § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.“ Sťažovateľ v súvislosti s uvedeným namietať, že najvyšší súd sa pri odmietnutí jeho dovolania obmedzil len na skúmanie citácie § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku s tým, že podľa najvyššieho súdu sťažovateľovo dovolanie smerovalo len ku skutkovým zisteniam, ktorými napádal hodnotenie záverov znaleckého dokazovania, pričom táto okolnosť nemôže zakladať dovolací dôvod.

5. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že sa nestotožňuje s právnymi závermi najvyššieho súdu v napadnutom uznesení najvyššieho súdu, pretože už v podanom dovolaní sťažovateľ uviedol, že si je vedomý toho, že podaným dovolaním nie je možné skúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku, ako ani nič na zistenom skutku meniť. Uviedol, že v dovolaní sa dotýkal len procesnej relevantnosti znaleckého dokazovania, ktorý podľa názoru sťažovateľa vychádzal výlučne z voľnej úvahy znalca. Z uvedeného bol sťažovateľ toho názoru, že tento dôkaz bol nezákonný, a teda rozhodnutie v jeho veci bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, teda dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. K tomu dodal: „Za tejto situácie, ak sú moje dovolacie možnosti dané len prostredníctvom obmedzených procesných práv daných trestným poriadkom, je porušené aj moje právo vyplývajúce zo základných zásad trestného konania § 2 ods. 14 o rovnosti strán, ak ako fyzická osoba sa čo i len

okrajovo dotknem skutkových zistení v dovolaní, čo je neprípustné, žiadam o skutkové hodnotenie, avšak na druhej strane takéto právo má generálny prokurátor alebo z podnetu iného ministerstvo spravodlivosti.“ V závere tejto časti sťažovateľ uviedol, že nie je možné konštatovať porušenie procesu bez odkazu na hmotnoprávny stav, pričom zdôrazňuje, že najmä krajský súd ničím presvedčivým neodôvodnil, prečo sa stotožnil so závermi okresného súdu uvedenými v rozsudku okresného súdu. V dôsledku absencie tejto konštatácie došlo podľa sťažovateľa k porušeniu jeho práva na obhajobu, a to zakladá dovolací dôvod nie len podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ale aj podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku.

6. V závere sťažovateľ uviedol, že v jeho trestnej veci bolo porušené právo na spravodlivý proces a v rámci neho právo na odôvodnenie rozhodnutia, že celý postup bol v rozpore s ústavou a dohovorom, k čomu došlo práve preto, že sa vychádzalo z procesne nie relevantného znaleckého posudku. Ďalej uviedol, že keďže z odôvodnenia rozsudku okresného súdu, ako ani z odôvodnenia uznesenia krajského súdu nevyplýva žiadna konkrétna okolnosť, na základe ktorej mal sťažovateľ predpokladať porušenie povinnosti chodkyňou ako poškodenou, je toho názoru, že bolo porušené jeho právo na odôvodnenie rozhodnutia, a preto bol naplnený dovolací dôvod nielen podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ale aj podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tdo 21/18 z dňa 30.5.2018 došlo k porušeniu základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1, 2, čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR ako aj Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd čl. 6 ods. 1.

2. Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tdo 21/18 z dňa 30.5.2018 a prikazuje tomuto súdu, aby vo veci znova rozhodol.“

8. Zároveň si sťažovateľ uplatnil náhradu trov konania a právneho zastúpenia, a to za prípravu a prevzatie a podanie ústavnej sťažnosti spolu v sume 390,50 €.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

15. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa ods. 2 rovní.

16. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme

mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

18. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

19. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v namietanom porušení základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

20. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sťažovateľ už raz napadol, a to ústavnou sťažnosťou z 25. júla 2018, doručenou ústavnému súdu 27. júla 2018. Ústavný súd ústavnú sťažnosť po predbežnom prerokovaní uznesením č. k. I. ÚS 290/2018-17 z 15. augusta 2018 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

21. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je neprípustná z dôvodu, že sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

22. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých

sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti vecí.

23. Zároveň ústavný súd uvádza, že sťažovateľ aj v predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, tak ako aj v predmetnej ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu v podstatnej časti namietal spôsob, formu, resp. nedostatok jeho odôvodnenia, teda že najvyšší súd sa nezaoberal ním uvádzanými argumentmi, keďže ich považoval za argumenty skutkové.

24. Na základe už uvedeného vyplýva, že predchádzajúca ústavná sťažnosť sťažovateľa bola v časti, ktorou namietal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, odmietnutá uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 290/2018-17 z 15. augusta 2018 ako zjavne neopodstatnená. Len pre doplnenie ústavný súd pripomína, že v zmysle jeho ustálenej judikatúry o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti je možné hovoriť vtedy, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 535/2019). Predmetné rozhodnutie ústavného súdu o odmietnutí ústavnej sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti preto v okolnostiach danej veci nie je možné považovať za rozhodnutie „o podmienkach konania“, ktoré by bolo možné dodatočne splniť.

25. Vzhľadom na už uvedené preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako neprípustnú v zmysle § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

26. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu